

Bränneriet i Maglehem hans fasta punkt i livet

Curt Hillfon älskar de vida horisonterna

Ateljén i det gamla bränneriet i Maglehem är Curt Hillfons fasta punkt i tillvaron. Den är samtidigt en samlingsplats för konstnärer på Österlen.

Jag lärde mig mer i farsans skyltmålarverkstad än på Konstfack! Det hävdar konstnären Curt Hillfon, som gjort om det gamla bränneriet i Maglehem ute på Österlen till konstnär-sateljé och musikstudio.

Han inleder varje dag med en rejäl frukost och stämmer olika instrument som han övar på tre kvart, innan han med en blandning av improvi-

**Jan Mårtensson
MÖTER**

här går det inte att hålla på med oäkta saker.

Curt Hillfon ser måleriet som ett sätt att föra dagbok. Han försöker ta reda på var han själv befinner sig, ett slags positionsbestämning i tillvaron. Bilderna sitter ofta i huvudet, men när han arbetar i ateljén handlar det mest om att uttrycka känslolägen.

BRYTA ISOLERINGEN

sation och sträng rytmik angriper sina motiv vid staffliet. Ett svalt och sensuellt bildspråk, poetiskt skimrande.

Curt Hillfon kom med några kompisar till Österlen för drygt 30 år sedan. Han tillbringade varje sommar här, innan han bosatte sig för gott i Maglehem för 10-12 år sedan. I trakten finns säkert ett hundratal konstnärer. På min fråga om det är ljuset som fört honom hit svarar han med sitt särpräglade garv:

– Nej, ålamörkret!

ÄLSKAR ÖPPNA LANDSKAP

Men han erkänner att skog inte är nånting för honom. Han vill blicka ut över ett öppet landskap och se vida horisonter, antingen han befinner sig här på Österlen eller vandrar på de lappländska myrarna.

Curre Hillfon kommer från ett konstnärshem. Mamma Hertha är skulptris och keramik, pappa Gösta utställningsarkitekt och skyltmålare. Sonen blev tidigt intresserad av det de höll på med. Bägge är esteter ut i fingerspetsarna och uppmuntrade hans skapariver.

– Jag ska bli målare, bestämde han tidigt och provade lite av varje i deras verkstäder: Smide, snickeri och måleri.

OVANLIG LÄRARE

I skolan hade han en ovanlig lärare, som sedan dess gett ut dikter under pseudonymen Johan-Olof Torva. Han märkte att Curre inte var särskilt intresserad av skollektionerna.

– Stick iväg och gör din jävla Kasper-teater nån annanstans och kom tillbaka på roliga timmen, bara vi slipper dig här, sa han.

Det var en omtyckt lärare. Eleverna gav honom vattensköldpaddor och fiskar i födelsedagspresent, mest för att belöna sig själva. Djuren hade sin hemvist i klassrummet.

I 15-årsåldern började Curre på allvar inrikta sig på bildkonsten. Han gick både på Konstfack och Konstakademien men höll på att få spader av att rita kuber. Det är lite märkligt med tanke på att de geometriska figurerna ofta finns med som inslag i hans bildvärld. Men teckningsläraren på Konstfack, han hette Lasse men Curre har glömt bort efternamnet, skrynklade ihop en pappers-

Curt Hillfon
CH

lapp och bad honom lägga den i sitt ritblock. Sedan fick Curre försöka hitta de geometriska formerna i den, en utmaning som gav honom en extra kick.

MALEVITJ EN KICK

En kollektion i Amsterdam av den ryske konstnären Kasimir Malevitj väckte en sorts gemenskap utan att han direkt kan förklara det, ungefär som att hitta en ton i musiken eller en strof i en dikt. I 10-årsåldern drabbades han av en annan konstupptäckt. Då såg han Alexander Calder, mest känd för sina svävande mobiler. Han hade även tillverkat en minicirkus med piprensare. Det inspirerade Curt Hillfon.

– Men jag har hittat ett eget språk, betonar han och vill med det påstå att han är fri från yttre påverkan när han gör sina målningar.

I hemmet bodde även den åldrade farmodern. Hon var en riktig sagotant, som Curre brukade spela canasta med. Dessutom bakade hon härliga pannkakor. I hennes ungdom gick det ångbåtar från Mälardalshöjden (där både Curre och hans far växte upp) in till stan.

TRÄFFPUNKT

Det gamla bränneriet med den höga skorstenen har blivit en träffpunkt för många människor ute på Österlen. Sångerskan Maria Anderberg kommer på besök med sin lille son. Hon river av en blues på skånska till sin gitarr:

– Jag har hämtat mycket kraft och inspiration i det här huset. Här får man göra vad man vill och vara sig själv. Hit kommer riktiga konstnärer och människor. Jag har lärt mig att känna kärlek till det jag gör. Det måste komma ifrån hjärtat. När man varit

I samband med flera utställningar har han målat till jazzmusik och spelat in hela processen på video, ett hel dagsarbete inför publik. Han tycker det är skönt att på det sättet bryta isoleringen. Själva målandet är ju normalt en mycket tung och ensam arbetsprocess. Visserligen dyker folk upp då och då i ateljén, men är han mitt inne i en bild fullföljer han sina idéer innan han gör ett avbrott. De flesta som kommer hit oinbjudna (även nattetid) känner honom och vet när han vill vara i fred.

Musiken är en viktig inspirationskälla, alltifrån argentinsk tango och jazz till Bachs cellosvit.

Vi pratar om kärlek, ett viktigt inslag i all konstnärlig verksamhet.

– Det är egentligen bara den som gäller. Alltihop handlar om kärlek, både kaos och harmoni. Det hör ihop. Vi befinner oss hela tiden långt ute på kanten och försöker få ordning på våra liv, menar han.

Curt Hillfon har varit gift två gånger. I det första äktenskapet fick han artonåriga dottern Freja. De senaste tolv åren har han varit gift med Anette.

– Vi träffades på skridskoisen i Kungsträdgården. Sen gick vi och åt ostron, berättar han färdigt.

De har två barn tillsammans: Märta, 10, och Max, 5 år.

– Det är inte helt lätt att vara småbarnspappa vid 50. Jag springer knappt ifatt grabben och det är irriterande, medger han.

FAST PUNKT

För Curt Hillfon är det betydelsefullt att ha en fast punkt i tillvaron. Han super till emellanåt, men då stannar han kvar i ateljén. I fyllan skriver han upp en del idéer som han sedan tar vara på i nyktert tillstånd:

– Min ateljé håller ordning

Curt Hillfon älskar öppna landsk

på mig, men det gör nog Netan också. Hon är en duktig mamma till våra barn och håller huset fint. Det här är min lekstuga. I början av äktenskapet delade vi av hemmet. Då hade jag ateljén hemma. Men det fungerade inte. Det går ju inte att spela gitarr på natten med småbarn i huset.

Curt Hillfon har åkt berg och dalbana i hela sitt liv. Kriserna kommer och går, oavsett ålder.

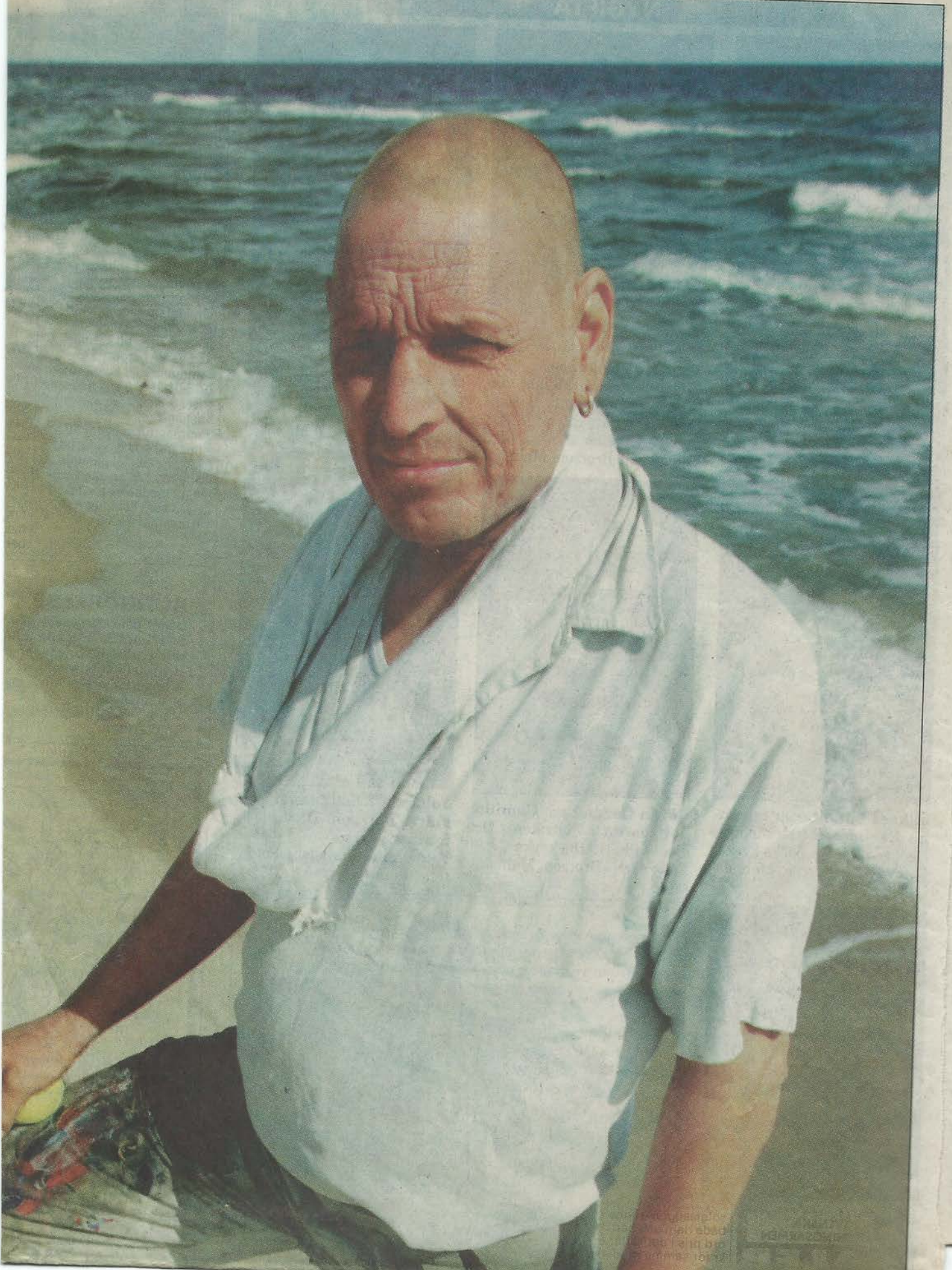
– Jag ser fram mot att bli gammal. Det enda jag är orolig för är att jag inte blir det, suckar han.

Han slösar mycket med energi, vet att man måste förbränna för att få ny kraft. Nån gnällspik har han aldrig varit och tänker inte bli. Just nu förbereder han sin skivdebut med musikgruppen Korparna, där polarna Konvaljen, Peter Meijer och Dick ingår. De bor i ett högt tält, uppvärmt av en öppen brasa, ute på gårdsplanen. Maria Anderberg, känd som Texas Ros på Österlen, medverkar också.

Curt Hillfon upplever liv och död som ett kretslopp, "jag vet att det är för enkelt för att det inte skulle vara det." Boken om Tao finns i två

MINA FAVORITER JUST NU

BOK:	"Boken om Tao"
FILM:	"Arizona dreams"
MUSIK:	Korparna
SMULTRONSTÄLLE:	Maglehem
VACKRASTE ORDET:	O
VACKRASTE BLOMMAN:	Körbärsblom
GODASTE MATEN:	Lök
BÄSTA ÅLDERN:	Nu

... och vida horisonter, som här vid havet nära hans älskade Maglehem.

Foto: PER ROLAN

versättningar. Den ena inleds med följande mening: Den gud som kan nämnas är inte den verkliga guden". I en andra heter det: "Den väg som kan nämnas är inte den verkliga vägen."

– Det som är stort är förämbart men inte ogripbart, förtydligar han.

Själv använder han hellre egreppet den stora helheten stället för Gud. Då får man en annan infallsvinkel på de stora livsfrågorna.

– Nämn inte hans namn, ty det är att häda, säger han afotistiskt.

Han menar att det vore meningslöst att bygga ett hus för Gud, eftersom den stora helheten redan sett till att det finns ett gudomligt universum.

De tibetanska begravningarna tilltalar honom. Först läggs de ut kropparna till garna (det kallas fågelbegravning). Sedan gör de matkålar av de dödas huvudskålar och trumpeter av lårbenen.

– Det är skönhet, konstaterar han.

Dörrvakter är det värsta man vet, uniformerade och omplexfyllda bodybuildare:

– Ibland blir man portad för att man är full, ibland för att man är nykter och de retar sig på ens uppsyn.

Curt Hillfon har kvar mycket av barnet i sig. Det märks på hans leklust. I källaren står sex motorcyklar, både hans egen Triumph, dottern Frejas och kompisarnas.

– Jag känner mig mer som fem än tolv. Före skolåldern måste det vara. Sen är det kört, anser han.

Men Maria Anderberg skjuter blixtnabbt in:

– Här finns inga åldrar.

FÄRRE ORIGINAL

Curre berättar att det fanns mängder av original här ute på sextitalet. Men skaran har glesnat.

– Snart är det bara jag kvar, säger han med ett stort skratt.

Han tänker pensionera sig som munspelare. På hans vernissager förekommer både dans och musik, ett levande möte i ögonblicket. Själva skapelseprocessen i ateljén tycker han är trist. Men inte slutar han måla så länge han orkar hålla i en pensel.

"Att dö är att resa en smula från grenen till fasta marken", skrev Stig Dagerman. Den resan pågår hela tiden. Men det gäller att fylla den med liv. Det gör Curt Hillfon i sina bilder, som säkert överlever honom själv.

TAR VUXNA DINA DIKTER PÅ ALLVAR?

I höst startar Sveriges största skoltävling genom tiderna. Alla klasser från lågstadiet till gymnasiet kan vara med. Tävligen går ut på att sprida FN:s konvention om barnets rättigheter.

Bland annat har alla barn rätt att uttrycka sig.

Du och din klass kan vara med och slå ett slag för barns och ungdomars rättigheter genom att vara med i tävlingen. De åtta bästa arbetena och projekten kommer att presenteras i ett särskilt TV-program.

Skoltävlingen är ett samarbete mellan Barnombudsmannen, Rädda Barnen, Socialdepartementet och Tidningen i Skolan.

Vill du vara med? Ring Tidningen i Skolan, 08-692 46 00, så får du veta mer.

